

[Duetoft]

undlod at stemme. Det er jo en naturlig ting, at partierne gør noget andet end regeringen, men det interessante lige nu er jo, om regeringen vil leve op til den opfølgning.

Men når nu EF-kampagnen er overstået og det er blevet sommer, vil jeg godt bede statsministeren om at overveje regeringens forhold til Folketinget lidt nærmere. Jeg synes, der har været et par eksempler i årets løb på, at den siddende regering ikke er så venlig over for Folketinget, som den bør være. Jeg husker endnu, da udenrigsministeren efter åbningsdebatten gik ud af denne sal og meddelte journalisterne, at det betød jo ikke noget, at man havde fået en næse af et flertal i Folketinget. En næse fra eller til var ligeegyldig, dem havde man jo så mange af i forvejen. På det tidspunkt havde jeg meget lyst til at få slået fast, at en regering kun kan blive siddende, hvis et flertal i Folketinget accepterer det. Jeg mener faktisk, at udenrigsministeren på det tidspunkt var meget tæt på at få et mistillidsvotum.

Jeg vil også godt sige, at hvis den noget lem-fældige holdning over for Folketinget fortsætter, vil vi ganske vist meget gerne samarbejde med regeringen, men vi vil nok en gang imellem overveje, om de parlamentariske spilleregler ikke er blevet overtrådt. Så jeg vil bede regeringen om at bruge sommerferien til at tænke over, om vi ikke i fællesskab kan skabe et lidt mere fleksibelt forhold mellem regering og Folketing.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Statsministerens indlæg skabte jo ikke større klarhed over tingene. Hvis statsministeren havde lyttet til mit første indlæg – det forlanger jeg ikke – men hvis han havde gjort det, ville han have lagt mærke til, at jeg skelnede meget skarpt mellem, hvordan regeringspartierne og regeringen ville stemme i denne sag.

Så spurgte statsministeren, hvor det står skrevet, at regeringen er forpligtet, og så nævnte statsministeren i øvrigt regeringspartierne. Det står skrevet i ministeransvarlighedsloven, at regeringen er forpligtet til at administrere de love, som Folketinget vedtager, og det er helt ude af enhver proportion at begynde at sammenligne situationen i dag med, at 3 socialdemokratiske folketingsmedlemmer på et eller andet tidspunkt har stemt imod regeringen.

Jeg vil som sagt slet ikke blande mig i, hvordan Venstres og De Konservatives medlemmer af Folketinget stemmer i dag, det er aldeles uinteressant for mig. Men det er rigtigt nok umådelig interessant, hvordan regeringen stemmer, og jeg håber, at denne debat vil føre til, at regeringen stemmer imod dette beslutningsforslag og dermed bakker op om sin egen ansøgning til Finansudvalget.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg har haft lejlighed til at følge denne sag både under førstebehandlingen her i salen og i Folketingets Socialudvalg, og jeg må sige, at debatten giver mig det indtryk, at det rabler for statsministeren. Jeg er ked af at bruge det udtryk, men statsministerens indlæg giver nærmest indtryk af, at det er ét fedt, om man sidder på regeringsbænkene eller som menigt gruppe-medlem. Det, som gruppens medlemmer gør, passer meget godt med, hvad regeringens medlemmer gør, og det, regeringens medlemmer gør, svarer til det, de andre gør.

Jeg synes, at i et demokrati som vores må der være en afgørende forskel på, hvad den regering, der er sat til at administrere lovgivningen, kan tillade sig, og hvad mere eller mindre tilfældige folketingsmedlemmer i mere eller mindre tilfældige folketingsgrupper rent faktisk gør. Og derfor er det selvfølgelig kun for at vinde tid, at statsministeren finder en historie fra 1982 frem. Der var mange tænkepauser i statsministerens tale.

Jeg tror faktisk, at det klogeste, regeringen kunne gøre nu, var at gå på talerstolen og sige, at man vil overveje situationen! Og jeg vil endnu en gang gentage det spørgsmål, jeg stillede i mit første indlæg: Hvilke af de aktstykker, som fremover kommer fra regeringen, kan vi regne med at regeringen vil stemme for og vil stå bag? Jeg synes, det er et meget fundamentalt spørgsmål, vi har at gøre med her.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Statsministeren har den, synes jeg, hyggelige vane, når der virkelig er problemer, at minde os om, hvad der skete i 1981 og 1982. Det bringer minder om en lysere tid for mange af os, så det skal statsministeren ikke have utak for.